

Забрався я на шпиль...

Агатангел Кримський

Забрався я на шпиль... Внизу носились хмари...
Дививсь у далечінь: на море, на Бейрут.
Тут глетчери, зима, а там буяють чари...
Палючий, дивний край!.. Чудовий райський кут!

Леліється Бейрут... Блискучий сад тропічий,
Де пальма розрослась на килимі з лілей!
І ллється аромат гарячий, наркотичний
З п'янючих тубероз, розкішних орхідей.

Дивлюсь і на Ліван... там дише прохолода...
Зелена лука... Пахучая роса...
Смолистий свіжий ліс... Могутня природа...
Рожеві гаї... Весняная краса!

А тут, над хмарами, куди отсе я скрився,
Глибокі сніги та скелі ледяні.
І з-під тії кори синенький ряст пробився
Та й тихо-лагідно всміхається мені.

Дужіша від кедрин — ся квіточка бліденька;
Поборює зиму і крижаную луть.
Така — моя любов: горить собі тихенько
І, не палаючи, пропалює всю грудь.

1900